

[Boligministeren.]

vil have sværere ved af deres indtægter at klare udgiften til en tilfredsstillende lejlighed end folk med bedre indkomstforhold. Boligsikringsordningen er derfor tilrettelagt sådan, at familier og pensionister med små indkomster får boligsikringstilskud til lavere huslejer end folk med lidt bedre økonomiske forhold, ligesom en familie med små indtægter kan få større tilskud til en given lejlighed end en familie med samme antal børn, men med en højere indkomst. Ordningen gælder alt udlejningsbyggeri, såvel ældre som nye boliger. Den tilgodeser således i almindelighed sociale hensyn for den del af befolkningen, der bor til leje.

Dens indførelse som led i de boligpolitiske aftaler om en normalisering af boligmarkedet betyder samtidig, at de huslejestigninger, som normaliseringen vil kunne fremkalde i eksisterende boliger, vil blive afbødet for lejere, herunder navnlig familier med børn og pensionister, som har beskedne indtægter. Jeg tillægger det afgørende vægt, at vi herved kan tage de sociale hensyn, som under normaliseringsprocessen må tages til vanskeligt stillede lejere.

Tilrettelæggelsen af en så betydningsfuld omlægning af de hidtidige tilskudsordninger, som der her er tale om, indebærer imidlertid en række vanskeligheder.

Der foreligger ikke statistisk materiale, der nærmere belyser sammenhængen mellem befolkningens indkomster og udgifter til husleje. Det har derfor været svært at bedømme, hvilket forhold mellem indtægt og husleje der bør regnes med som et rimeligt udgangspunkt. De regler, der er foreslået, er udtryk for, hvad der på forhånd måtte skønnes rimeligt; men om reglerne rammer det helt rigtige, vil næppe kunne afgøres, før ordningen har virket et år eller to. Usikkerheden gælder også udgifternes størrelse. Det har kun meget skønsmæssigt kunnet anslås, hvor store udgifterne ved ordningen vil blive. Det vil derfor nok være rigtigt, at ordningen tages op til overvejelse efter et eller to års forløb med henblik på at få ordningen justeret efter de erfaringer, der da er indhøstet om dens virkninger.

Udgangspunktet for beregningen af boligsikring er boligtagerens husstandsindkomst; herved forstås summen af husstandsmedlemmernes skattepligtige indkomster. Af

hensyn til familier med børn nedsættes husstandsindkomsten med 1.000 kr. for hvert barn i husstanden. For en husstand med en skattepligtig indkomst på 15.000 kr. vil udgangspunktet for beregningen af boligsikringen således være et beløb på 14.000 kr., når der er 1 barn, og 13.000 kr., når der er 2 børn.

Afgørende for boligsikringens størrelse er endvidere familiens huslejerelationstal. Huslejerelationstallet er stigende ved stigende indtægter og faldende ved faldende indtægter. Huslejerelationstallet er endvidere afhængigt af børneantallet i familien.

Huslejerelationstallet fremkommer ved at dele husstandsindkomsten med 1.000. Er husstandsindkomsten nedsat som følge af børn, er det den nedsatte indkomst, der deles. Det herved fremkomne tal nedsættes med 1 for hvert barn i husstanden. For en husstand uden børn med en indkomst på 15.000 kr. udgør huslejerelationstallet 15. Har en familie 1 barn, nedsættes husstandsindkomsten med 1.000 kr., og da det ved delingen fremkomne tal skal nedsættes med 1, bliver relationstallet 13. Har familien 2 børn, bliver det 11.

Efter forslaget kan boligsikring ydes, når lejen overstiger et vist grænsebeløb, som beregnes i forhold til husstandsindkomsten. Grænsebeløbet udregnes ved at gange huslejerelationstallet med husstandsindkomsten og dele resultatet med 100. For en husstand uden børn med en indkomst på 15.000 kr. udgør grænsebeløbet således eksempelvis 15 pct. af 15.000 kr. eller 2.250 kr. Er der i husstanden 1 barn, vil grænsebeløbet være 13 pct. af 14.000 kr. eller 1.820 kr. for den pågældende familie. Har familien 2 børn, bliver grænsebeløbet 11 pct. af 13.000 kr. eller 1.430 kr. Er den leje, der betales, ikke højere end grænsebeløbet, bliver der ikke tale om boligsikring. Ved at fastsætte grænsebeløbet på den måde, som jeg har redegjort for, opnår man, at der tages særligt hensyn til familier med børn — ikke mindst de meget børnerige familier.

Boligsikring ydes med $\frac{2}{3}$ af forskellen mellem den årlige leje og det grænsebeløb, jeg nævnte, men dog således at boligsikringsydelsen ikke kan overstige visse maksimumsbeløb. Reglen om, at $\frac{2}{3}$ betales som boligsikring, betyder, at lejeren foruden grænsebeløbet må betale $\frac{1}{3}$ af det over-